

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.135/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bakos, Horváth Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: dr. Horváth Tamás Vilmos ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím2) felperesnek – a dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd (cím4) által képviselt **alperes1** (cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyban indult perében a Fővárosi Törvényszék 16.M.70.829/2021/14. számú ítéletével szemben az alperes által 15. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a keresetet elutasítja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 120.000 (százhuszezer) forint + áfa első- és másodfokú perköltséget. A felperest terhelő 125.580 (százhuszonötezer-ötszáznyolcvan) forint elsőfokú eljárási és 50.300 (ötvenezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az általa megállapított tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Mf.31.121/2021/5. számú végzése alapján megismételt elsőfokú eljárásban, a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként 628.705 forint és a késedelmi kamat, továbbá 52.000 forint + áfa első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

[2] Az elsőfokú bíróság, utalva a másodfokú bíróság határozatára, tényként állapította meg, hogy a megelőző eljárásban hozott 16.M.71.185/2020/8. számú elsőfokú ítélet értelmében a felperes 2019. július 1-jétől fennálló határozatlan idejű munkaviszonyát az

alperes 2020. július 10-én szóban, indokolás nélkül, azonnali hatállyal jogellenesen szüntette meg. E jogellenesség tényére figyelemmel kellett vizsgálni az Mt. 82. §-ában meghatározott jogkövetkezmények tárgyában előterjesztett kereseti kérelem megalapozott voltát.

[3] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az ítéltábla a perfelvételi szaktól folytatandó új eljárásra vonatkozóan a jogellenesség jogkövetkezményeinek vizsgálatát a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény (a továbbiakban: KMK vélemény), illetve az Mt. 167. §-a alkalmazásával rendelte el. Ennek során a Pp. 237. § (2) bekezdésére is figyelemmel, a felperest terhelte a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben bekövetkezett kára bizonyítása, az alperest pedig a kárenyhítési kötelezettség megszegése körében annak bizonyítása terhelte, hogy a felperes a releváns időszakban milyen munkakörben, milyen munkabér ellenében tudott volna elhelyezkedni figyelemmel a képzettségére, életkorára és a meghirdetett állásokra.

[4] A megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság alaposnak találta a felperes keresetét. Kifejtette, hogy az ítéltábla határozatára is figyelemmel a munkaviszony jogellenes megszüntetésének ténye már nem volt vitatható. Kizárólag abban a kérdésben lehetett bizonyítást lefolytatni, hogy a felperes a releváns időszakban milyen munkakörben, milyen munkabér ellenében tudott volna elhelyezkedni, illetve keletkezett-e kára.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes személyes nyilatkozatára tekintettel megállapította, hogy a felperes 8 általános iskolai végzettséggel rendelkezik, fiatal életkora miatt elsősorban az autókozmetika területén rendelkezik munkatapasztalattal, a perbeli időszakban más munkahelye „nem nagyon volt”. Az elsőfokú bíróság a felperes személyes nyilatkozatára hivatkozva állapította meg azt is, hogy az alperes jogellenes elbocsátását követően próbált elhelyezkedni autókozmetikával, autófóliázással foglalkozó cégeknél, továbbá kiskereskedelmi élelmiszerboltoknál eladóként, árufeltöltőként. Elsősorban azonban, olyan munkalehetőségeket keresett, ahol az alperesnél szerzett tapasztalatait hasznosítani tudta.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes nyilatkozataira hivatkozva megállapította továbbá, hogy a felperes alapvetően telefonon próbált jelentkezni az álláshirdetésekre, azonban nagyrészt még visszajelzést sem kapott. Ezért elégséges bizonyítéknak tekintette a felperes által becsatolt képernyőfotókat. Megállapította továbbá, hogy a felperes, az alperestől történt jogellenes elbocsátását követően nem dolgozott a cég1 autómosó cégnél. A becsatolt, munkavégzéssel kapcsolatos felvételek ugyanis korábbi időpontban készültek.

[7] Nem értékelte a felperes terhére, hogy a telefonos álláskereséseinek „más nyoma nincsen”, mint maga a telefonhívás. Érvelése szerint „nem volt elvárható a felperestől, hogy ezen telefonhívásokat rögzítse, vagy a telefonszámokat a telefonjában megőrizze”. Ezért

a felperesi nyilatkozatok alapján bizonyítottanak és elfogadhatónak tekintette, hogy a felperes igyekezett olyan munkakört találni, amely egyező vagy hasonló az alperesnél betöltött munkakörével, így kívánta hasznosítani az alperesnél megszerzett munkatapasztalatát.

[8] Az elsőfokú bíróság egyetértett a felperes azon érvelésével, hogy a 2020. júliusa és 2021. februárja közötti időszak tekintetében a Covid vírus okozta világjárvány következményeit is figyelembe kellett venni. Ebben az időszakban lezárásokra került sor, sokan elvesztették a munkájukat és sok munkáltató szüneteltette vagy végleg megszüntette a tevékenységét, ami kihatott a munkaerőpiacra is. Mindezen körülményekre tekintettel a felperes bizonyította, hogy a jogellenes elbocsátását követően 2020. július 10. és 2021. február 1-je között aktív álláskeresése ellenére nem tudott elhelyezkedni, ezért jövedelemmel nem rendelkezett.

[9] Az alperes által, a megismételt eljárás során hivatkozott álláshirdetések alapján azt állapította meg, hogy ezekre jellemzően telefonon vagy e-mailben lehetett jelentkezni és a megjelölt állások között voltak olyanok, amelyek nyilvánvalóan többletképesítést, magasabb végzettséget igényeltek a felperes végzettségéhez képest (pl. a könyvelő-asszisztensi munkakör, vagy a pék munkakör).

[10] Az elsőfokú bíróság a Kúria Joggyakorlatelemző Csoportjának álláspontjára hivatkozva rögzítette, hogy az érintett munkavállaló konkrét körülményeit figyelembe kell venni a kárenyhítés vizsgálata körében. Ennek során értékelni kell a képzettségét, életkorát, egészségi állapotát, lakóhelyi környezetét, a közlekedési viszonyokat, a konkrét munkaerőpiaci helyzetet. Figyelembe kell venni továbbá, hogy a munkavállaló nem szegi meg a kárenyhítési kötelezettségét, amennyiben nem igényel álláskeresési járadékot, azonban bizonyítottan aktívan állást keres, hirdetésekre válaszol, állásinterjúkon vesz részt. Mindebből az következett, hogy a képesítéssel és jelentős munkatapasztalattal nem rendelkező felperes a tőle elvárható magatartást tanúsította, mivel igyekezett elhelyezkedni és jövedelemre szert tenni, telefonon jelentkezett álláshirdetésekre, illetve interneten és Facebook-on is felvette a kapcsolatot a hirdetőkkel. Nem volt a terhére értékelhető, hogy erre vonatkozó bizonyítékkal nem rendelkezett. A perbeli időszakban kialakult munkaerőpiaci helyzet lehetővé tette annak megállapítását, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségét nem szegte meg.

[11] Az elsőfokú bíróság az alperes bizonyítási indítványait elutasította. Szükségtelennek találta név1 munkáltatói jogkört gyakorló meghallgatását a felmondás indokai körében, mivel ez a kérdés a megismételt eljárásban már nem volt vitatható. Az alperes, illetve a felperes által becsatolt hirdetésekben szereplő munkáltatók megkeresését pedig azért mellőzte, mert a felperes jellemzően telefonon, Facebook-on, a közösségi média útján jelentkezett és mindennek már nyilvánvalóan nincs nyoma. Ezért az alperesi bizonyítási indítványok a per elhúzására voltak alkalmasak, illetve azokat az elsőfokú bíróság „értelmetlennek tartotta”. Az elsőfokú bíróság a 2022. március 10-i tárgyaláson előterjesztett alperesi bizonyítási indítványokat azért utasította el a NAV megkeresése és további tanúk meghallgatása körében, mert azokat az alperes a perfelvétel lezárását követően, a Pp. 220. §-a megsértésével terjesztette elő. Mindezek alapján az új eljárásban fenntartott másodlagos kereset szerint marasztalta az alperest az Mt.82. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával.

Az alperes fellebbezése

[12] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a keresetet elutasító döntés meghozatalát és a felperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

[13] Másodlagos fellebbezési kérelmében a perköltségre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezések megváltoztatását kérte a felperes 32.000 forint + áfa, ezen felül 40.860 forint + áfa megfizetésére történő kötelezésével a 70 %-os felperesi pervesztességre figyelemmel.

[14] Az alperes anyagi jogszabálysértésként a BH2020.5.156. számú határozat, a 3/2014. KMK vélemény és a 6/2016. KMK vélemény alapján, az Mt. 82. § (1) bekezdése, illetve a Pp. 83. § (2) bekezdése és a Pp. 265. §-a megsértésére hivatkozott.

[15] Kifejtette, hogy az elsőfokú eljárás során vitatta a felperesi kár bekövetkezését és állította a kárenyhítési kötelezettség megsértését is. A másodfokú bíróság a 2.Mf.31.121/2021/5. számú végzésében a KMK véleményben foglaltakra tekintettel hangsúlyozta, hogy a kár bizonyítása a munkavállalót terheli, a munkáltatóra vonatkozó bizonyítási kötelezettség pedig a kárenyhítési kötelezettség megsértésére terjed ki. A megismételt eljárás során ennek megfelelően terjesztette elő az előkészítő iratait és a bizonyítási indítványait.

[16] A felperesnek azt kellett igazolnia, hogy az általa feltüntetett hirdetőkhöz ténylegesen jelentkezett. Ezzel összefüggésben az alperes indítványozta a beazonosítható hirdetők írásbeli megkeresését annak tisztázása érdekében, hogy a felperes valóban jelentkezett-e náluk munkavégzésre. Személyes nyilatkozatában a felperes nem vitatta, hogy e-mailben is jelentkezett állásra, az alperes emiatt indítványozta az e-mailek becsatolására kötelezni a felperest, illetve annak megnevezésére kötelezni, hogy pontosan melyik munkáltatónál jelentkezett büfés-pénztáros állásra. A felperes által becsatolt álláshirdetések alapján ugyanis a munkáltatók nem voltak beazonosíthatók, illetve az sem, hogy a felperes ezekre az álláshirdetésekre ténylegesen jelentkezett. Felperesi tényállítás, iratcsatolás hiányában, a bizonyítási szükséghelyzet szabálya értelmében az alperes állítását kellett bizonyítottnak tekinteni, mivel a Pp. 184.§ (1) bekezdés a), b) pontjában foglalt kötelezettségét teljesítette.

[17] Az elsőfokú bíróság sem vitatta, hogy a felperes nem közölt adatokat arról, mikor, hova jelentkezett munkavégzés céljából, mégis mellőzte az alperesi indítványokat. Az alperes a lehetőségeihez képest minden szükséges indítványt, nyilatkozatot megtett a perben

releváns információk beszerzése érdekében. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy a felperest kár érte. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban nem is engedélyezte a tárgyaláson az alperesi képviselő számára kérdések feltevését, nem kötelezte a felperest válaszadásra, a rendelkezésre álló adatokból pedig nem lehetett megállapítani, hogy a felperesnek a keresetben megjelölt 7 havi munkabérnek megfelelő kára keletkezett. Ezért önmagában a kár bizonyítottsága hiányában is a kereset elutasításának volt helye.

[18] Az alperes a becsatolt telefonképernyő felvételek bizonyító erejét továbbra is vitatta, mivel semmilyen adat nem utalt arra, hogy a felperes a megjelölt álláshirdetésekre ténylegesen jelentkezett. A felperes által becsatolt iratokon található dátumokból az is megállapítható, hogy a munkaviszony megszüntetésétől számított két hónapig egyáltalán nem keresett munkát, tehát a kárenyhítési kötelezettségét jelentősen megszegte. Az ezt követő időszakra, vagyis 2020. október és 2021. januárja között időszakra csatolt képek adatai alapján is megállapítható a kárenyhítés kötelezettség megsértése.

[19] Az alperes előadta, hogy a Pp. 265. §-a szerinti bizonyítási kötelezettségének eleget tett, mert a becsatolt álláshirdetésekkel bizonyította, hogy a felperes jelentkezhett volna állásra és lett volna lehetősége a kárenyhítésre. Ezzel szemben a felperes kereseti állításait a saját előadásán kívül semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jognak való megfelelésége felülbírálatát kérte azzal, hogy az ítéltábla minősítse a bizonyítás eredményét okszerűtlennek, módosítsa a tényállást és ez alapján eltérő érdemi döntést hozzon a kárenyhítési kötelezettség megszegésére figyelemmel.

[20] Vitatta az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is. Kifejtette, hogy a felperes az eredeti keresetlevelében 2.093.000 forintban jelölte meg a pertárgy értékét, ezért ez alapján kellett vizsgálni a pernyertesség arányát. A megítélt 628.705 forint alapján a felperes 30 %-ban volt pernyertes az elsőfokú eljárásban, ebből következően az alperesi jogi képviselőt megillető perköltség 70 %-át a felperesnek meg kellett térítenie, amit a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése alapján arányosan 40.806 forint + áfa összegben határozott meg. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség tekintetében az ítéltábla végzésében megállapított, másodfokú eljárásra vonatkozó összegeket is tévesen határozta meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Érvelése szerint az alperes tévesen hivatkozott az anyagi és eljárási szabályok megsértésére. Az elsőfokú bíróság az ítéltábla végzésének megfelelően folytatta le a megismételt eljárást, tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről és végezte el az anyagi pervezetést.

[22] A felperes személyes meghallgatására két alkalommal is sor került. Ezen kívül az álláshirdetésekkal igazolta, hogy eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének, mivel az abban megjelölt állásokra telefonon jelentkezett, mindezt a telefon képernyőfotójával igazolta a 2020. július 10. és 2021. február közötti időszakra vonatkozóan. Elsősorban telefonon jelentkezett, azonban ezek az álláskeresések nem vezettek eredményre. Nem várható el a munkáltatóktól, hogy a felperes nevére emlékezzenek. Az elutasítások tényéről a felperes azért nem tudott bizonyítékot csatolni, mert ilyenkor a munkáltatók nem szoktak igazolást kiállítani. Az alperes alaptalanul vitatta a becsatolt képernyőfotók valóságát is.

[23] Az alperes által becsatolt álláshirdetések nem voltak relevánsak, mert azok nem feleltek meg a felperes képzettségének és végzettségének. Életszerűtlen, hogy egyáltalán nem próbált elhelyezkedni, hiszen álláskeresői járadékot nem kapott, bevétele nem volt, tehát a megélhetéséről gondoskodnia kellett. Ugyanakkor az alperes nem mentesülhet a jogellenes magatartása következményei alól oly módon, hogy különböző álláshirdetésekre vonatkozó adatokra hivatkozik a perben.

[24] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a KMK véleményekben foglaltakat, mely alapján az érintett munkavállaló konkrét körülményeit figyelembe kell venni. A felperes eleget tett a bíróság felhívásainak, minden releváns kérdésre válaszolt és csatolta a rendelkezésére álló bizonyítékokat. Nem szegte meg a kárenyhítési kötelezettségét azzal, hogy nem igényelt álláskeresői járadékot, mivel bizonyítottan aktívan állást keresett. A tőle elvárható magatartást tanúsította, igyekezett elhelyezkedni, nem róható fel a számára, hogy ennek „további nyoma nem maradt”. Különös tekintettel arra, hogy a számítógépes rendszerek egy idő után automatikusan törlik a böngészési eredményeket, előzményeket. Bizonyítottan mindent megtett annak érdekében, hogy mielőbb munkába álljon, ennek érdekében több álláshelyre jelentkezett, azonban a kérdéses időszakban a járványhelyzet miatt lehetetlen volt munkát találni.

[25] 2020. július 10. és 2021. februárja között jövedelemmel nem rendelkezett és a kára abból adódott, hogy az alperes jogellenesen megszüntette a munkaviszonyát. Az összeget is bizonyította, mivel csatolta a munkaszerződését és az alperesi bérjegyzékeket, a számítási metodikát levezette. Ezzel szemben az alperest terhelte annak igazolása, hogy a felperes mennyit kereshetett volna meg, a bizonyítási kötelezettségének azonban a megismételt eljárás során sem tett eleget.

[26] Az alperes perelhúzó és rosszhiszemű magatartást tanúsított irreleváns indítványok előterjesztésével. Az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a perfelvétel lezárását követő alperesi indítványt is. Az alperes érveléséből az következik, hogy egy súlyos munkajogi jogszabálysértés vagyis egy jogellenes felmondás szankció nélkül maradhatna, amennyiben az alperesnek nem kellene kártérítést fizetnie. Ez azonban ellentétes a jogalkotó szándékával, mivel a munkavállalót már azzal kár érte, hogy a munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg a munkáltató.

[27] A felperes a perköltség tekintetében is az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a kereseti kérelmét a megismételt eljárásban 628.705 forintra tartotta fenn és az elsőfokú bíróság ennek megfizetésére kötelezte az alperest, vagyis 100 %-ban pernyertes lett. Ezért a perköltségre vonatkozó rendelkezés sem volt jogszabálysértő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[28] Az alperes fellebbezése alapos.

[29] Az elsőfokú bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei körében a releváns tények téves értékelésével, az alkalmazandó jogszabályok téves értelmezésével, megalapozatlan jogi következtetések levonásával hozott érdemi határozatot, ezért az ítélete megváltoztatása volt indokolt a Pp. 369.§ (3) bekezdés a) és c) pontján alapuló felülbírálat keretében.

[30] Az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte annak további vizsgálatát, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetésére jogellenesen került-e sor. Az ítéltábla fentebb hivatkozott határozata szerint az alperes jogellenes járt el, amikor szóban, azonnali hatállyal bocsátotta el a felperest. A felmondás körülményei tárgyában tehát további bizonyítás nem volt indokolt, az ezzel összefüggő alperesi indítvány elutasítása (névl meghallgatása) helytálló volt.

[31] A másodfokú határozatban részletezettekben - a felperes érvelésével ellentétben – az is következett, hogy önmagában az Mt. rendelkezéseivel ellentétes, vagyis jogellenes elbocsátás ténye nem alapoz meg kártérítési fizetési kötelezettséget a munkáltató részéről. A jogszabály helyes értelmezése szerint, amennyiben a munkavállaló a munkaviszonya jogellenes megszüntetésére alapítva kárigényt érvényesít, abban az esetben a kártérítés szabályai (Mt. 167.§) alkalmazandóak, vagyis a munkáltató – függetlenül a jogellenes elbocsátás tényétől – csak abban az esetben kötelezhető kártérítés címén elmaradt munkabér megfizetésére, amennyiben a munkavállalónak ezzel összefüggésben bizonyítottan kára keletkezett. Ha a kár bekövetkezése körében – a munkáltató által bizonyítottan – a munkavállaló nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, ez a körülmény alapvetően befolyásolja a kártérítés megfizetését.

[32] A kártérítési szabályok alkalmazása abban az esetben mellőzhető, amennyiben a munkavállaló az Mt. 82.§ (4) bekezdése szerinti felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő jogkövetkezmény alkalmazását kéri. Jelen perben azonban a felperes az Mt. 82.§ (2) bekezdése alapján kárként elmaradt munkabér igényt érvényesített, ezért az alperesi

jogellenes magatartással összefüggésben keletkezett kárát – tehát azt, hogy nem volt jövedelme - bizonyítania kellett. Az egyértelmű alperesi nyilatkozatok alapján az elsőfokú bíróságnak azt is vizsgálnia kellett, hogy a felperes eleget tett-e a kárenyhítési kötelezettségének, vagyis minden, adott helyzetben tőle elvárható megtejt-e annak érdekében, hogy elhelyezkedjen és a kárát mérsékelje.

[33] Az Mt. 167. § (2) bekezdése alapján a munkáltatónak nem kell megtérítenie a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a munkavállaló a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. E körben a bizonyítás a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására hivatkozó munkáltatót terheli. A döntés során mérlegelni kell a munkavállaló személyes körülményeit, életkorát, végzettségét, az adott földrajzi, közlekedési, munkaerőpiaci helyzetből adódó lehetőségeket.

[34] A periratok azt támasztották alá, hogy a 8 általános végzettségű, budapesti lakóhelyű fiatal felnőtt felperes nem a tőle elvárható magatartást tanúsította a kárenyhítés során. A megismételt eljárásban az alperes által becsatolt álláshirdetésekre vonatkozó okirati bizonyíték azt igazolta, hogy a járványhelyzet ellenére több, a felperes számára megfelelő álláslehetőség is volt. Az ekként feltárt adatok szerint adatrögzítő, csomagoló, eladó, takarító, betanított segédmunkás munkaerőt kerestek a felperes lakóhelye környékén a keresetben megjelölt időszakban.

[35] Az elsőfokú bíróság ítéletében arra helytállóan hivatkozott, hogy a munkavállaló konkrét körülményeit kell feltárni a munkahelykeresés, a kárenyhítés feltételeinek tisztázása körében. Ennek ellenére, mellőzve az alperesi bizonyítékokat olyan általános jellegű megállapításokat tett a felperes elhelyezkedési próbálkozásait, személyes körülményeit, a foglalkoztatási helyzetet illetően, amelyek a felperes - alperes által következetesen vitatott - személyes nyilatkozatán alapultak. Nem minősült a felperes konkrét, személyes körülményei feltárásának a járványhelyzetre történő sommás, konkrét adatokat nélkülöző hivatkozás sem. Az elsőfokú bíróság úgy tekintette „elfogadhatónak”, vagyis bizonyítottnak a felperesi nyilatkozatok alapján, hogy a felperes igyekezett állást keresni és folyamatosan munkáltatókat keresett meg, hogy erre vonatkozóan egyetlen konkrét adat, munkáltató, munkakör és munkabér sem lett bizonyítva. A felperes jogi képviselője a másodfokú tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy minden rendelkezésre álló bizonyítékot csatoltak.

[36] A felperes arra hivatkozott, hogy az alperesnél végzett munkához hasonló állásokra jelentkezett, azonban a saját állításán kívül, ezt semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá. A meghirdetett állásokról készített képernyőfelvétel nem bizonyította a tényleges álláskeresést, annak konkrét körülményeit, egyéb bizonyítást a felperes nem ajánlott fel. Ebben a körben egyébként a felperes határozott, a releváns részletekre kiterjedő nyilatkozatot sem tett az elsőfokú eljárásban, mivel nem adta elő, hogy mely munkáltatóknál, milyen módon és milyen munkakörre jelentkezett, miként utasították el. Csupán általános hivatkozásai voltak, holott állítása szerint e-mailben is küldött el önéletrajzot, ugyanakkor ehhez kapcsolódó bizonyítékot nem csatolt.

[37] Az elsőfokú bíróság téves jelentőséget tulajdonított a felperes nem vitatott személyes körülményeinek, vagyis annak, hogy fiatal, egészséges és nyolc általános iskolai végzettsége van, továbbá állítása szerint eddig csak autómosó cégeknél végzett munkát. Mindebből ugyanis nem következik, hogy a felperes csak autómosó cégeknél lett volna köteles munkát keresni. Azok a különösebb képesítést nem igénylő, döntő többségében fizikai munkakörök, amelyeket az alperes a megismételt eljárásban az álláshirdetésekkel kapcsolatos 8. sorszámú beadványában megjelölt, a perbeli időszakban a felperes számára reális és a körülményeihez igazodó álláslehetőségek voltak. Az egy-két képesítéshez kapcsolódó kivétel (pl. pék, adminisztrátor) ellenére az alperes által hivatkozott álláshirdetések zöme nem igényelt speciális végzettséget. Ezek az adatok egyértelműen bizonyították, hogy volt olyan álláslehetőség, amely a felperes számára munkavégzési, jövedelemszerzési lehetőséget biztosíthatott, függetlenül a világjárvány akkori következményeitől.

[38] A felperes módosított keresetében az elérhető álláskeresési járadék levonásával terjesztette elő az igényét, ezért nem volt jelentősége az elsőfokú bíróság által hivatkozott azon bírói gyakorlatnak, hogy bizonyítottan aktív álláskereső esetén nem minősül a kárenyhítési kötelezettség megsértésének, amennyiben a munkavállaló nem veszi igénybe az álláskeresési járadékot.

[39] Az ítéltábla hangsúlyozza, a felperestől, mint fiatal, egészséges munkavállalótól éppen az volt elvárható, hogy folyamatosan, napi rendszerességgel munkát keressen, nem csak autómosást végző munkáltatónál, hanem a képesítés nélkül betölthető más fizikai munkakörökben is. Az egészségügyi kiskönyv hiánya sem lehet alapos indoka az elhelyezkedés elmaradásának, mert ez szükség esetén bármely munkavállaló által beszerezhető, annak esetleges hiánya nem volt az alperes terhére értékelhető. Úgy szintén nem eshet az alperes terhére, hogy a felperes az alperesi kérdésekre nem kívánt válaszolni a perben (14. ssz. jegyzőkönyv). Az alperes által becsatolt álláskeresési adatok igazolták, hogy a járványhelyzet ellenére számos álláslehetőség volt a perbeli időszakban, ezért aktív álláskereső esetén volt esély elhelyezkedni és legalább az alperesnél megkeresett munkabért elérni, vagyis a felperes megszegte a kárenyhítési kötelezettségét. Ezért az alperes fellebbezésében alappal hivatkozott az Mt. 82.§-a és a Pp. 265.§-a megsértésére, ami kihatott az érdemi döntésre.

[40] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383.§ (2) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

[41] A kereset elutasítása szükségessé tette a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés felülbírálatát is, mivel a felperes jogellenes felmondásra alapított kárigénye nem volt alapos, vagyis 100%-ban pervesztés lett. Erre tekintettel kellett rendelkezni az alperest megillető első- és másodfokú perköltségről a Pp. 82.-83.§-ai alapján, amit az alperes mérlegelés alapján kért meghatározni. A másodfokú bíróság figyelembe vette az elsőfokú

eljárásban irányadó pertárgyértéket (2.093.000 forint), a jogi képviselő perbeli cselekményeinek idő- és munkaigényességét, és a 2.Mf.31.121/2021/5. számú végzésben megállapított 20.000 + áfa perköltséget is és mindezek alapján mérlegeléssel 110.000 forint + áfa összegben határozta meg az elsőfokú perköltséget az IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján.

[42] A Pp. 383.§ (6) bekezdése alapján kellett felülbírálni az eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezést az alperesi pernyertesség okán. A felperes távolléti díjának összege 161.000 forint volt, ami nem haladta meg a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet 1.§-a alapján a 2018. évi nemzetgazdasági átlagkereset kétszeresét, azaz 659.800 forintot. Ezért a felperest megillette a Pp. 525. §-ában meghatározott munkavállalói költségmentesség. Ebből következően a pervesztes felperest terhelő első- és másodfokú illetéket az állam viseli a Pp. 102.§-a értelmében.

Záró rendelkezések

[43] Az alperes eredményesen fellebbezett, ezért a felperes köteles a másodfokú perköltségét megtéríteni. Ennek összegét az alperes fellebbezésében mérlegelés alapján kérte megállapítani 200.000 forint + áfa összegben. Az ítéltábla ezt az összeget rendkívül eltúlzottnak találta és a tárgyalás tényére, a kifejtett ügyvédi tevékenység munka-és időigényességére, a megismételt másodfokú eljárásra és a fellebbezett pertárgyértékre (628.705 forint) tekintettel mérlegeléssel 10.000 forint + áfa összegben határozta meg a felperes által fizetendő másodfokú perköltséget az IM rendelet 3.§ (4) és (5) és (6) bekezdései alapján.

[44] Az alperes a fellebbezése előterjesztésekor szükségtelenül lerótt 50.296 forint illetéket, melynek visszatérítését az Itv. 80.§-a alapján igényelheti. Jelen fellebbezési eljárásban ismételten illeték megállapítása nem volt indokolt az Itv. 51.§ (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2022. szeptember 8.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró